

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ

ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

Δεν είναι παρά ένα ασήμαντο όνειρο

Εξαιτίας των γενέθλιων τετραγώνων

Που σε προετοιμάζουν για την επέκεινα βασιλεία

Κι αν είχα θρόνο - διακρινόταν στον τέταρτο

Ή στον πέμπτο οίκο του γενέθλιου χάρτη μου -

Κι ύστερα, στον έβδομο οίκο, ο Άρης στον Τοξότη

Προφήτεψε τη βιάση, την ορμή, την ανυπομονησία

Οπότε κατά τις γραφές ποτέ δεν θα κατείχα την ψυχή μου

Κι όπως λέγει ο φίλος μου:

Της ανακύκλησης η αιώνια στιγμή

Και του μιμιδίου η αντιγραφή

Που όπως το γονίδιο

Μες στο μυαλό εμφυτευμένη

Ρίζα στη σκληρά μήνιγγα πελεκημένη με σπαθί

Διαλέγεται με τον Πανικό

«Τ' ανωφελές ρουφάει το αίμα;

Οι πλευρονήκτες τινάζουν το σκονισμένο κάλυμμα της θάλασσας;

Ο οργανισμός των 500 μιλιγκράμ αντενδείκνυται για τα διάφανα σώματα των βρικόλακων;
Ως που φθάνει κανείς με την ποίηση;
Με την προσευχή;
Η γυναίκα που κρέμεται στα ξεριζωμένα σύρματα του τηλεφώνου
Παραπονούμενη πως σφάζεται το στομάχι της από το υδροχλωρικό οξύ
Ζωοποιεί μ' απόγνωση το αποσυντεθημένο πτώμα του εραστή της
Ερωτοτροπώντας στα μάτια
Των παριστάμενων συγγενών του νεκρού.
Η γυναίκα που ταΐζει με κόλλυβα τα ράμφη των παιδιών της
Γαζώνοντας στην αρχαία ραπτομηχανή τις τριμμένες περιπτύξεις,
Ράβει με καπλαντοβελόνα τον φθαρμένο καβάλο του πατέρα της
Και αυτό το «μη» της μητέρας της
«Μη παιδί μου, μη».
Απεκδυόμενη το ιστορικό της παντελόνι
Εκτεθειμένη υπερβολικά
Ατενίζει τον υπερφυσικό της φαλλό
Κι ύστερα, τα πόδια της που μάτωσαν
Στις καθημερινές ιστορίες
Μην αντέχοντας να περιμένει...»

Κανείς δεν αντέχει την ανταμοιβή στον παράδεισο.

Ήλιος συλλέκτης
Όρθιος στη λιακάδα του διαμερίσματος
Πάσχιζα για έρωτα

Σχηματίζοντας τον ιερό κύκλο της επίκλησης
Και κάποτε έπιανε η ζέστη η αφόρητη
Που Αύγουστοι ωριμάζανε
Και πατούσανε μ' οπλές και μαύρα υποδήματα αίγαγρων
Τα Θεία και τα Όσια αγκίστρια του θανάτου
Να δώσουνε το σύνθημα:

«**Ignis Natura Renovatur Integram**»

Και το παρασύνθημα:

«**Omnis Aum Intimo**»

Για ποιον ανοίγουν οι πύλες τ' ουρανού;
Για ποιον καταβυθίζεται η κοσμική κλίμακα
Στον Δαντικό κύκλο;
Για ποια Βεατρίκη προσπαθείς;
Για ποια Θεϊκή Μητέρα μάχεσαι;
Ποιον εσωτερικό προπονητή επικαλείσαι;
Το μαύρο σκυλί του Ted Hughes,
Στο σπίτι της οδού Rugby, στον αριθμό 18
Ακόμα δεμένο με την αλυσίδα
Φυλάει την είσοδο - έξοδο.

Ο Προφήτης του Ra-Hor-Khut

Ο Ιωάννης ο Δίψυχος

Ο Ιωάννης ο Αληθινός

Ο Ιωήλ των Κυκλάδων

Να τελειώνουμε πια με το φινίρισμα της ύπαρξης
Να καθίσουμε στην τράπεζα της κρίσης
Να αρθρώσουμε λόγους απολογητικούς
Λιχνίζοντας το στάρι των νεκροζώντανων
Χωρίς οιμωγές, θρήνους, επικήδειους και φιοριτούρες

Α! Δεν σου σκάψανε το λάκκο.
Χτισμένος σ' ανέμενε
Οικογενειακός τάφος
Πιότερο παγωμένος κι απ' το Βόρειο πόλο
Και μια χούφτα χώμα να γεννήσει
Το σκουλήκι της ανάστασης

Ξέρω εκατομμύρια ανθρώπους που θα επιθυμούσαν έναν τέτοιο τάφο
Ξέρω όμως μόνον έναν που θα συγκατοικούσε σ' αυτόν μαζί σου
Αυτόν που πάτησε κάτω απ' τις στρατιωτικές του αρβύλες
Το σκουλήκι της ανάστασής σου
Κι είπε πως έχει ο Θεός
Αρκεί να ξέρεις να υπομένεις
Τις μάνητες του δαίμονα
Π' ανοιγοκλείνει τις φθορίζουσες ασφάλειες της Σελήνης σου στο Λέοντα
Που κυλάει την Αφροδίτη σου στο αλουμινένιο στρώμα της Σελήνης σου
Που σε δίδαξε το '94, πώς να κλαις γοερά χωρίς ν' ακούγεται
Που κόλλησε τη βδέλλα γυναίκα

- φορούσε φόρεμα με χάντρες και ασορτί παπούτσια-
Να τρέφεται απ' το αίμα της σπονδυλικής σου στήλης

Σου πήρε το αλφάβητο

Κεφάλι σοφίτα

Γυμνό δωμάτιο

Γυμνό κρεβάτι

Μειδιώσα

Θερινή

Ξεβράκωτη

Ακτινογραφία

«Κι αχ! Πρώτη ματιά

Καθόλου επισταμένη

Όλη η ζωή π' ανασηκώνεται

Κρατημένη στον μαύρο στήμονα της Αλεξίας

Και παρασύρεται απ' τις ρόδες

Μιας καλογυαλισμένης μηχανής

Χωρίς γρανάζια ή ελατήρια

Άχρηστης αντίκας

Διακοσμητικής όπως ένα γλυπτό της μεταβιομηχανικής εποχής.

Στόλισέ με

Ο ζωδιακός κύκλος μετεωρίζεται

Δίχως ούτε ένα σημείο σύζευξης μεταξύ των πλανητών

Στεριωμένος απ' την αναγκαία ύπαρξη του κενού.

Αναισθητοποίησέ με
Με το διεστραμμένο σου ηλεκτροβολταϊκό φάσμα
Εκκενωτική παρακέντηση του μυαλού
Καλλιέργεια σε δοκιμαστικά σωληνάκια
Της αρχαιότερης πνευματικής ουσίας»

Θεέ μου βρέχει,
Βρέχει πολύ
Λιώνει το πρόσωπο της Αφροδίτης
Βάφοντας τη χαίτη του Λέοντα με αυτό το σκούρο πράσινο μπλε της μούχλας
Κι οι πόλοι αντιστρέφονται
Στον αισθητό της γης ρυθμό
Του τικ-τακ
Τικ-τακ
Τικ-τακ, τακ-τακ-τακ
Βρέχει στις λαμαρίνες του οίκου μου

Χθες μ' επισκέφθηκε ο σταυροφόρος
Ο απέθαντος στοιχειωμένος ιππότης
Ο ιχνηλάτης της Μεσογείου
Χαράζοντας τα τετράγωνα του γενέθλιου χάρτη μου
Μ' όψεις ασθενικές
Για σώματα που παγώνουν στο κατώφλι της νύχτας
Για σώματα που ποτέ δεν ισορροπούν,
Αυτό το κάτι της επιθυμίας

Το αιώνιο Θ Ε Λ Ω

«All God's children need traveling shoes

Drive your problems from here»

Μετά το φως του Θεού

Το λίκνο του Διαβόλου

Και τ' άνθη των πυράκανθων

Κι οι σκούρες γαρδένιες που ακόμα ευωδιάζουν

Μετά το πράσινο

Το κόκκινο της στάσης

Αυτού που δεν πάει παρακάτω

Γιατί έσωσε το τσιγάρο του δρόμου του

Μια καύτρα σβησμένη

Θάλλουσα πυγολαμπίδα του σκοτεινού του ανθού

Και τ' αδιάκοπο χτύπημα στο στήθος

Του αίματος αντλία

Νταπ, νταπ, νταπ, νταπ

Να θυμίζει τις μηχανές της Ναυκρατούσας

Καθώς πλέει στο Βόρειο Αιγαίο με πορεία στ' ανατολικά

Κι ο μονήρης φάρος της θάλασσας

Να σπρώχνει τη νύχτα επαναληπτικά

Με την ηχώ του κύματος

Που 'ναι για τα ασκημένα αυτιά

Και το λαρύγγι της Σκύλας ν' αλαλάζει
Ξεσηκώνοντας τα κρόταλα της θύελλας

Ιωάννη, θυμήσου τις ριπές τ' ανέμου
Τα παγωμένα ρεύματα, το χαλάζι, το σκοτάδι
Τα πλήθη των ανθρώπων που κουβάλησες στην πλάτη σου
Κλείσε τη θύρα μήτρα
Το αιώνιο σκοτάδι
Το πηγάδι της φύσης
Τώρα
Τώρα οφείλεις να πεις ότι αγαπάς...

«Αγαπώ το φρεσκοποτισμένο γρασίδι
Την προσωδία των Δυτικών συνοικιών
Την αυλή της πεθαμένης μου γιαγιάς
Τα μάτια που κοιτάζουν ικετευτικά
Τα ξώπλατα φορέματα των κοριτσιών
Τα πεσμένα παντελόνια των αγοριών
Τα γυμνά πόδια της νύχτας
Τα χρηματοκιβώτια με τους κατατεθειμένους έρωτες
Την προστιθέμενη αξία των σωμάτων που δεν θα γεράσουν ποτέ
Την πλατωνική σπηλιά
Τα αινίγματα (έστω κι αν δεν μπορώ να τα λύσω)
Το αριστερό μου χέρι που σηκώνεται σα να 'ναι το δεξί
Την ένταση που σωρεύεται αθροιστικά στον άτλαντα της σπονδυλικής μου στήλης

Τα θυσιασμένα από έρωτα ζευγάρια
Το έγκλημα
Τη φρίκη
Την ασυδοσία
Το βαμπερισμό
Την ανήκεστο βλάβη της ψυχής
Την εποχή της παγωνιάς που σύντομα θα 'ρθει».

Όπως και να 'ναι
Η μέρα εκείνη, που ο ετερόνυμος εαυτός δεν θ' αντέξει
Θα να 'ναι γεμάτη μουσικές, βροχή κι αέρα
Καλυμμένος με το αντιανεμικό μου αδιάβροχο
Μεταξύ δυο μεγάλων αντιθέσεων
Και μιας συζυγίας στον δωδέκατο οίκο

(πάντα αγαπούσε τον Erich von Däniken
κι ηρωικά ήλπιζε να κωπηλατήσει
ανασαίνοντας ρυθμικά τη γένεση ενός ιδιωτικού σύμπαντος
με ηλιακές καταιγίδες
αλκυονίδες ημέρες και αστρικά χιόνια
Το πεπρωμένο μας είναι τ' άστρα)

Τούτο το σώμα
Μασώντας τα χνότα του δρόμου
Σφίγγοντας μια στενή φέτα παραλίας μέσα στα μάτια του

Για να χτυπάει το κύμα στις βλεφαρίδες του
Θα χαθεί στη ρότα της Λίλιθ
Που ποτέ κανείς δεν κατάλαβε
Περί τίνος ακριβώς επρόκειτο
Στις πρότερες του αφηγήσεις.

Ολονυχτίς οι άνεμοι σαρώνουν την επιφάνεια της αστρολογίας
Σαν το εκκρεμές σπρώχνεται ο Ερμής μου
Φυσάει πουνέντες στο Βόρειο δεσμό
Στο όνειρο πετάει το κρεβάτι μου

Δεν είναι παρά ένα ασήμαντο όνειρο
Ειδικά όταν ξέρεις, ότι ποτέ δεν θα ξυπνήσεις.

ΔΙ' ΑΓΑΠΗΣ

Με δυο φλούδες Σελήνης και ικανά σ' αριθμό ιστοτεμάχια παρθένου, λούζεις της νύχτας τα μαλλιά. Έπειτα μαζεύοντας σε κολυμπήθρα ασημένια, το τρίτο νερό του ξεβγάλματος, καλύπτεις το σκεύος με του παπά τα χρυσά άμφια, ακριβώς την ώρα του μικρού εσπερινού, κάνοντας σαράντα μετάνοιες στις θύρες του ναού. Ημέρα Παρασκευή ξύνεις ασβέστη με το νύχι, τον ρίχνεις στο νερό αναμιγνύοντας με σπασμένες βέργες από εξαπτέρυγα τραγουδώντας:

Νύχτα νύχτα μελανή

Μελανή μελαθιανή

Ξύνω ασβέστη απ' το ναό

Για ν' αφρίσω το νερό

Έχω κλέψει απ' τον παπά

Τα χρυσά του άμφια

Θα καλύψω το νερό

Στο μικρό εσπερινό

Κι όποια πει θα βυθιστεί

Κι η καρδιά της θ' ανοιχτεί

Μαγνητόσκονη σκορπώ

Μες στο σπίτι σου θα μπω

Μυστική φωτιά που καις

Στην ψυχή της μέσα μπες

Για να σφίξω το κορμί

Που πεθύμησα πολύ

Κατόπιν σ' ένα φιαλίδιο αγιασμού συλλέγεις επτά ισομεγέθεις σταγόνες απ' το νερό της ασημένιας κολυμπήθρας και το δίνεις να το πιει αυτή που επιθυμείς να σ' αγαπήσει στο γέμισμα της Σελήνης και ημέρα Δευτέρα ή Παρασκευή.

Σε κήπους που βλασταίνουν οι βολβοί της άνοιξης, με το νερό που περίσσειψε, ποτίζεις για τόσες μέρες, όσα τα χρόνια αυτής που επιθυμείς, δυο αγριοπερίστερα και περιχύνεις με το υπόλοιπο τρεις ρίζες ανθισμένων ζουμπουλιών λέγοντας:

Όπως ξυπνάει ο βολβός

Θε να ξυπνάει το ταίρι

Κι όπως μυρίζει ο ανθός

Εμένα θε να θέλει

Η μαγική ετούτη συνταγή είναι πραγματικά πολύ δυνατή και γι' αυτό συνίσταται ο ενδιαφερόμενος να την πραγματοποιεί μόνο εάν είναι απολύτως σίγουρος για το ταίρι που επιθυμεί.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΣ ΚΑΛΑ ΟΝΕΙΡΑ

Για να δεις καλά όνειρα, μικρά παιδιά χρειάζονται με δάχτυλα ζαχαρωτά και κλωστήσα του Μάρτη πιασμένη ολονυχτίς στις τριανταφυλλιές.

Και σύννεφο χρειάζεται, μια πρέζα θρυμματισμένων δαφνόφυλλων, λευκού λύκου κυνόδοντες κι ένα σπίτι σχολικής χαρτοκοπτικής δίχως θεμέλια πάνω απ' ορύγματα αβύσσου να αιωρείται.

Ωστόσο μένει, σ' αγέννητο χαρτί όλα τούτα να χωρέσεις. Να ανυψώσεις το κρεβάτι σου σε τέσσερις τάκους μυρτόξυλου και ν' ανοίξεις ιστίο λευκό το σεντόνι, χαράζοντας πορεία στα βορειανατολικά του ύπνου σου.

Αλλιώς, έτσι εξηγείται η ελεύθερη πτώση από τ' ονείρου τους βατήρες.